

Forbrug, som man nu med et kønt Ord kalder, den store Befolknings Interesser, er i Virkeligheden slet ikke den store Befolknings Interesse; det er i Virkeligheden kun et Luksusforbrug og ikke andet. Det, det kommer an paa, er, hvad man med et almindeligt Ord kan kalde det arbejdende Samfunds Interesser, altsaa de næringsdrivendes Interesser, det er deres Interesser, det til syvende og sidst kommer an paa, og har de billige Telefontakster, saa at de derigennem kunne føre deres Forretning saa billig som muligt, vil sikkert Befolkningen i det hele og store have Nytte deraf, mere end den vil have af, at man til privat Brug kan holde Telefon her i Kjøbenhavn for 100 Kr., i Stedet for som hidtil 150 Kr. om Aaret, det er min Overbevisning. Naar man saa gaar over til det System, her er anvendt, og som den højtærede Minister mente, var, om ikke fuldt ud rationelt, saa dog betydelig mere rationelt end det hidtilværende, maa jeg beklage, at jeg ikke kan være enig med den højtærede Minister heri. For Øjeblikket er det jo saa, at man kan telefonere her fra Kjøbenhavn over hele Sjælland for en bestemt Betaling. Jeg siger nu intet om denne Betaling er for lav, om det ikke vilde være rigtigere, at man havde en lavere Grundtakst og saa betalte noget for hver Samtale, det er et helt andet Spørgsmaal. Men vi havde her det store Gode, at hele Sjælland, betragtet fra Kjøbenhavn, kun udgjorde een Zone. Det er vel saa, at naar man saa Sagen fra et provinsielt Standpunkt, betragtedes hele Sjælland ikke som een Zone, men var inddelt i flere Zoner. Men i Stedet for nu at gøre dette ensartet paa den Maade, at man tog det, jeg kan ikke se rettere, virkelig rationelle een Zone og gennemførte dette, saa er man gaaet den omvendte Vej. Man har inddelt Sjælland i en hel Mængde Smaazoner, hver afgrænset for sig, og det endda saaledes, at det kan være svært nok at finde ud af, hvor den ene Zone hører op, og den anden begynder, thi der er atter Mellemløzoner, en Takst gælder til 15 Kilometer, en til 20, en til 30 osv. Det er i det hele taget et System, som det rigtig nok forekommer mig højst mærkeligt, at man vil bilde sig ind, paa nogen Maade kan fortjene Navnet af et rationelt System. Og saa kommer endelig dertil de ulykkelige Mennesker ude paa Landet, som jo ganske vist sjældent egenlig talt høre til de næringsdrivende, men som dog komme mere ind under Begrebet: den store Befolkning, som den højtærede Minister

særlig vil tage sig af, og de ere, som det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) omtalte, ganske særlig haardt behandlede. Thi skal det, der her findes i Takstregulativet under E., Tillæg for saakaldte lange Abonnementsledninger, udføres efter sin Ordlyd, saa bliver det noget aldeles eksorbitant. Selv om det maaske sjældent vil findes, at en Mand har sin Centralstation i 15 Kilometers Afstand, saa er det ganske overordentlig hyppigt, at han kan have den i 5—6—7—8 Kilometers Afstand; og han kommer gennem disse Bestemmelser til at betale saa meget i aarlig Afgift, at han meget snart, om ikke just paa et Aar, saa dog paa et Par Aar, fuldstændig har betalt hele det Anlæg, som vedkommende Telefonselskab har lagt ud fra vedkommende Centralstation til det Sted, hvor han har sin Telefon anbragt. Dette turde dog være ikke alene en Urimelighed, men en ganske overordentlig Ubillighed, som kun kan have den Virkning, at saadanne Folk nødsages til at afskaffe deres Telefoner, thi betale Telefonselskabet efter de Takster, som her er anført under E., det gør man ikke, naar man ikke er absolut nødt dertil. Taksterne ere nu en Gang fastsatte — Maksimaltaksterne. Det er jo muligt, at man ved en ihærdig Agitation mod Selskabet kan bringe det til at indse, at det er nødt til at tænke sig om for Fremtidens Skyld, thi det turde dog være sikkert, at hvis disse Bestemmelser her blive gennemførte, saaledes som de ere tilladte gennemførte efter Ministeriets Bekendtgørelse, saa vil jeg nødig være i Telefonselskabets Sted om 5 Aar, naar ny Takster skulle fastsættes. Herefter vil man kunne forstaa, at endskønt jeg for min Person, hvis man havde spurgt mig til Raads, vilde have affattet den foreslaaede Dagsorden noget anderledes, givet den en noget anden Udformning, saa kan jeg ikke andet, naar vi skulle stemme om den, end at stemme for den.

Bjerre: Jeg vil haabe, at Folketinget har lært saa meget af denne Sag, at det ikke en anden Gang gaar hen og giver en Minister en saadan Bemyndigelse, som man har givet Ministeren ved denne Lov, især saa længe vi have den Slags Ministre, der ikke sidde her i Kraft af noget Flertal, men som sidde her, fordi de nu engang sidde der. Nu have vi jo ikke andet at haabe, end at den højtærede Indenrigsminister ikke maa sidde der om 5 Aar. Han har jo nu Lov til at sætte disse Takster saa galt han vil i den Tid, og jeg